

Autor: Kevin MacDonald

Několik komentářů pod mým článkem „Co je špatně se Švédy?“ zmiňuje křesťanství jako faktor vykořenění Evropanů. Souhlasím s tím, že křesťanství v rovnici figuruje, ale vidím několik problémů s tezí, podle níž se jedná o příčinu hlavní.

Jediné oblasti, kde jsou křesťanské perspektivy přijímány mainstreamem jsou tam, kde si podávají ruce se sekulární levicí.

Především bylo křesťanství západní náboženstvím v dobách expanze Západu napříč celým světem. Před stoletím celou planetu s výjimkou Číny, Japonska, Siamu, Koreje, Etiopie a Lisablu vládli křesťanští Evropané a křesťanství bylo přinejmenším slučitelné s touto pozoruhodnou expanzí a ohromným nárůstem evropského obyvatelstva během tohoto období. Pokud něco, úpadek Západu se kryje s úpadkem náboženského citění mezi západními elitami. Kdyby svět zůstal v podobě z roku 1960, nikdo by o sebevraždě Západu nemluvil.

Křesťanství se odívalo v průběhu staletí různými podobami – jako ideologie etnické obrany během iberské reconquisty, opora vykořisťovatelských monarchií a aristokracií v Evropě a Latinské Americe, prapor etnického boje proti lichvářskému vykořisťování rolnictva etnickými cizinci ve středověku, ospravedlnění otroctví a segregace na americkém Jihu a apartheidu v Jižní Africe. Také nesmíme zapomínat na puritány, kvakery a některé další protestantské sekty, tak významně probírané v mých dílech. Křesťanství se nedrží konzistentní linie etnické sebevraždy a morálního univerzalizmu. Lidé na obou stranách rovnice obchodu s otroky v Británii 17. a 18. století byli křesťany, stejně jako obě strany Americké občanské války.

Napříč dějinami křesťanství velice zdatně dávalo císaři, co je císařovo – pružně se přizpůsobovalo světské moci. V Americe – a hádám, že všude na Západě – měli křesťané před nástupem 60. let a triumfem sekulární levice mnohem větší vliv na kulturu, např. když od 20. let vedli úspěšnou kampaň za omezení zobrazování sexu a negativního vyobrazování křesťanství v Hollywoodu. Dnes je mocenská soustava sekulární, multikulturalistická, pro barevnou imigraci a za jeden ze svých hlavních cílů si vytyčila vymýcení veřejných projevů křesťanství a tradičních křesťanských postojů k manželství a rodině. Křesťanství samo o sobě bylo infiltrováno sekulární levicí, nejzjevněji v případě katolického 2. Vatikánského koncilu, ale také u hlavních protestantských církví. Církev však po staletí představovala výspu kulturního konzervatismu a opozice židovskému vlivu.

Současný levicový *zeitgeist* není fundamentálně křesťanský – spíše křesťanství nepřátelský. Hnací síla levice je vyhraněně sekulární a jediné oblasti, kde jsou křesťanské perspektivy přijímány mainstreamem (např. křesťanský sionismus nebo adopce barevných – nikoliv však potraty, „svatby“ homosexuálů nebo veřejné odkazy na křesťanskou kulturu), jsou tam, kde si podávají ruce se sekulární levicí. V současné Americe se nejkřesťanštější běloši chovají implicitně bílým (*implicit whiteness*)

způsobem, když volí republikány a vyjadřují znepokojení z ilegální imigrace. (A mám silné podezření, že se implicitně staví i proti imigraci legální a bez váhání by zvolili kandidáta, který by přišel s jejím omezením nebo zastavením.) Na druhé straně sekulární běloši bývají častěji liberálové a voliči demokratů, strany barevné koalice. Např. při nedávných senátorských volbách v Louisianě, ohnisku křesťanského náboženského konzervatismu, jen 18% bělochů volilo demokrata, zatímco jen 5% černochů hlasovalo pro republikánského kandidáta. Tato čísla by se u převážně sekulárních bělochů např. v oblasti Sanfranciského zálivu výrazně lišila. Narůstající polarizace americké politiky vychází z rasy, nikoliv náboženské ideologie; sekulární běloši ale s nejmenší pravděpodobností následují bílou většinu.

Velice pochybuji, že lidé jako slečna Wilkströmová jsou vedeni náboženským přesvědčením. V Evropě udržuje aktivní kontakt s náboženskou tradicí jen 5-6% obyvatel. Napříč kontinentem bylo prosazení protibělošské linie revolucí shora, uskutečněnou levicovými sekulárními elitami. Řada etnických Evropanů mezi nimi je křesťany nanejvýš v kulturním slova smyslu, neberou však své náboženství příliš vážně, ani nemají silné pouto k tradicím. Křesťanství není hnací silou politiky EU. Nepochybně motivuje některé formy etnomasochismu – jako rodinu s osmi adoptovanými Afričany (přestože dle mých zkušeností adoptuje barevné děti i mnoho nenábožensky orientovaných bělochů), ale tady znovu máme co do činění s verzí křesťanství zcela přijatelnou a dokonce chválenou skutečnými vládci; představte si, co by se stalo, kdyby tato rodina vlastnila podnik odmítající poskytovat *catering* na svatbě homosexuálů, protože berou vážně starozákonní Leviticus. A můžeme bezpečně říct, že švédští vysokoškoláci – tolik chtiví rozmanitosti – nejsou během studií vystaveni vlivu křesťanství, ale spíše kulturního marxismu. Otázkou zůstává, proč tak nadšeně přijímají ideologii etnické sebevraždy.

Pokud vnímáme křesťanství jako levantský import a tedy cizí naší etnické a kulturní evropské přirozenosti, stojí za to poznamenat, že morální univerzalismus a sklony k vině a etnomasochismu levantským kulturám jistě obecně vlastní nejsou. Středovýchodní kultury mají spíše sklony uzavírat se do uzavřených etnických enkláv, jako v Sýrii a napříč celou oblastí, často – i když jistě ne vždy – přijímající prapor sdíleného náboženství. Historicky se křesťanství skutečně datuje do 4. století coby neetnická ideologie s širokou přitažlivostí v prostředí multietnické Římské říše. Církevní otcové si často stěžovali na biologickou fixaci Židů a jejich posedlost biologickou posloupností od Abraháma (viz předchozí odkaz). Evropané by se tedy levantským národům měli spíše snažit připodobnit, alespoň co se důrazu na etnické příbuzenství a omezení empatie na příslušníky vlastní skupiny týče. Např. v prostředí tradiční židovské kultury neexistuje tradice univerzalistické etiky nebo empatie s utrpením gójų. Křesťanství ve své evropské podobě je výtvozem Evropanů.

Považujete-li morální univerzalismus/idealismus – jaký vidíme u společností typu té švédské – za produkt křesťanství, navzdory výraznému sekularismu a dokonce nepřátelství švédských elit vůči křesťanství, vyvstává před vámi nutnost vysvětlit, jak může národ přijít o veškeré prvky křesťanské ideologie s výjimkou etiky. Proč si zachovat morální idealismus a univerzalismus, a ne například doktrínu prvotního hříchu nebo koncept pekla? Proč také nevidíme žádné středovýchodní křesťanské skupiny s agresivně univerzalistickou etikou? Skupiny jako Asyřané či Koptové se chováním

mnohem více podobají ostatním skupinám regionu než evropským křesťanům, především těm severoevropským. A jak jsem poznamenal výše, proč bylo v jistém čase a prostoru křesťanství slučitelné s neuniverzalistickou etikou, jako v případě otrokářství, Jima Crowa atd. a s útlakem elit po většinu západních dějin?

Problém je očividně horší na severu Evropy – Švédsko nám budiž dostatečně průkaznou demonstrací. Jako evoluční psycholog si s ohledem na nedávno uveřejněná genetická data o populacích a etnický severoevropský původ hlavních hnutí směřujících v USA a Spojeném království k morálnímu univerzalizmu myslím, že lze s velkou pravděpodobností nalézt existující částečnou etnickou příčinu situace.

Přesto však v žádném případě nepopírám úlohu kulturních sil. Jak bylo řečeno, protibělošské vykořevení je **masivně podporováno**, takže se sebezámem bělochů – profesorů, náboženských předáků, politiků, mediálních osobností a kapitánů koncernů – kryje s následováním programu Velké výměny. Na obyvatele Západu také cílí kampaň vymývání mozků – následkem ovládnutí morálního, intelektuálního a ekonomického prostoru elitami nepřátelskými k tradiční křesťanské kultuře Evropy a Západu. Proto zdůrazňuji sílu poselství směřovaných na mozkovou kůru k inhibici tendencí (např. etnocentrismu), vycházejících z nižších mozkových center (viz [zde](#)). Ústředním prvkem tohoto programu však v prostředí postmoderního Západu není křesťanství. Propaganda ve skutečnosti ráda využívá viny za křesťanskou minulost coby příliš exkluzivistickou, agresivní (účast křesťanství na kolonialismu, otrokářství, křížových výpravách, etnických čistkách domorodců etc.) a nepřátelské k nekřesťanským menšinám (typicky Židům a černochům).

Při vysvětlování panevropského rozsahu etnické sebevraždy hrají klíčovou roli kulturní síly. Jak jsem poznamenal v úvodu své přednášky, revoluce byla provedena shora – za propagace politiků, médií, akademické sféry a s životně důležitou úlohou Židů a jejich tradičního nepřátelství k evropským národům a kulturám. Na webu **TOO** a v knize *The Culture of Critique* byly opakovaně sneseny důkazy, že napříč Západem (např. ve Švédsku, Francii, Austrálii, Británii a Americe) představovala organizovaná židovská komunita a jednotliví vlivní Židé *nezbytnou* podmínku (ne však samu o sobě dostatečnou) v úspěšném prosazení imigrace, multikulturalismu a ideje, že západní národy by se měly stát občanskými národy (*proposition nations*) – tj. státy založenými na určité abstraktní koncepci univerzálních lidských práv namísto báze etnické příbuznosti. Z řady důvodů – od prospěchu z pobídek zabudovaných do systému až po patologický altruismus – se na projektu aktivně podílelo i mnoho Nežidů.

Pochopit příčiny účasti jednotlivých zemí na projektu není snadné a vyžaduje pečlivou analýzu a studium. Přijímají například řadoví Chorvaté, Maďaři, Řekové nebo i Britové africké imigranty a multikulturalismus s nadšením, nebo vládní politiku určuje členství v EU a domácí elity, jejichž zájmy se kryjí s prosazováním ideologie multikulturalismu a etnické sebevraždy? Druhá možnost se jeví blíže pravdě.

Závěrem – neříkám, že křesťanství je cestou vpřed. Mohu-li soudit, všechny křesťanské proudy jsou dnes ohledně rasy buď zkorumpované, nebo vážně pomýlené. Platí sice, jak bylo zmíněno, že řada oddanějších křesťanů se chová implicitně bělošsky – to však v konečném účtování velice pravděpodobně nebude stačit.

Úvaha Kevina MacDonalda *Christianity and the Ethnic Suicide of the West* vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 27. dubna 2015.